

Het bosuiltje op liefdespad

astrologisch sprookje deel 2

door Frits Bolk

In het eerste deel bezocht het bosuiltje Siepie de wijze Uil in zijn kerktoren en vertelde hij van zijn ervaringen met diverse meisjes waarmee hij uiteindelijk geen klik had. Uil liet hem de transits van Uranus, Neptunus en Pluto in zijn horoscoop op Venus zien en zei toen dat er na deze ervaringen wel een passend meisje voor Siepie aan zat te komen, maar wanneer dat was liet Uil in het midden. Twee jaren sinds het bezoek aan Uil waren nu verstreken en Siepie fladderde vaak doelloos, ongedurig en zenuwachtig rond in het bos, hij kon er niet meer op wachten. Zijn vader zei: "Siepie, wees nou geduldig jongen, de ware zal heus wel komen". Maar dat geduld had Siepie niet. "Het duurt me te lang, Pa!" antwoordde hij steeds.

Zijn vader kon hem niet tegen houden en gedreven van verlangen ging zijn zoon weer op bezoek bij Uil en deze gaf hem het advies, omdat Siepie niet was af te remmen, om dan toch maar vervroegd op het liefdespad te gaan, zodat hij ervaring op zou doen. Uil wees hem op een bos, in feite een Gedoebos, waar zich zeker drie single of meer bosuilenmeisjes bevonden. Van deze ontmoetingen zou Siepie kunnen leren. Uil zei verder nog: "Siep blijf positief, oordeel niet, kom los van voorkeur of afkeer en blijf innerlijk rustig bij afwijkend of ongewoon gedrag van de meisjes! Neem deze tekst ter overweging mee: We hebben gevoelens, maar we zijn ze niet!" Siepie nam de woorden tot zich en hij zou zijn best doen.

In de eerstvolgende nacht ging hij op pad om de nesten van mogelijke gegadigden te zoeken. Zowaar had hij geluk en zag een nest direct aan het begin van het bos. Het was een wild, snel en rommelig gevlochten nest, met uitstekende, scherpe en puntige boomtakken. Hij keek in het nest, maar zag geen bosuiltje. Precies op dat moment kwam het bosuilenmeisje aanvliegen met een muis in haar bek en botste frontaal, "Pats!", tegen Siepie zodat deze pardoos van de rand van het nest af viel. "Hé!" riep Siepie.

"Ja, moet je maar uitkijken, uilskuiken!" Siepie zag een wild, onstuimig maar ook aantrekkelijk bosuiltje.

"Wat kom je doen?" vroeg ze fel. "Effe buurten?" antwoordde Siepie. "Komt me eigenlijk niet uit, maar vooruit". Ze trok ruw wat vlees van de gevangen muis en vroeg niet of Siepie ook wat wilde. Ze vertelde, smakkend, dat ze ruzie had met vele vogels in het bos, ze heette Fuego. Als een explosief en strijdvaardig meisje diende ze bij het Bosuiltjesleger. Na het solistische eten deed ze onder het gesprek wat sportoefeningen. "Ik zoek een meisje" probeerde Siep voorzichtig. "HaHa!" schamperde ze, hem ondertussen een stomp gevend, "Kun je het niet alleen af, jongen!" "Auw!" reageerde Siepie.

"Watjes, zoek ik niet!" Nee, jongen, dan moet je niet bij mij zijn, ik mag in het nest graag de broek aan hebben, haha!" Siepie zei dat je dan toch samen in een nest woonde en elkaar respectvol de ruimte kon geven. Hier reageerde ze direct met scherpe priemende oogjes nogal aangebrand op. Met een lage dreigende en stemverheffende grote snavel zei ze: "Denk jij dat ik niet respectvol ben, uiltje?" Siepie dacht, nu lijkt ze bijna op een jongen. Bruusk sommeerde ze hem direct het nest te verlaten. "Nee, dat bedoelde ik niet..." probeerde Siepie nog. "Wegwezen, jongen!!" kraste ze, terwijl ze een slaand gebaar maakte. Potver... dacht Siepie dit meisje heeft ongewoon gedrag en Uil adviseerde hem hier rustig bij te blijven. "Ja, Ja... ik ben al weg" zei Siepie kalm. "Doei!" en daarna riep hij bij het wegvliegen "Auw!", want ze bekogelde hem met botjes en schedeltjes. "Pok!" weer een botje op zijn kopje. Achterom kijkend riep hij "Fantastisch goed gemikt Fuego!" Ja, want hij wilde positief denken, dit had Uil gezegd. Maar hij twijfelde of dit wel de juiste reactie was, omdat het zeer deed.

Tijdens het terugvliegen naar zijn nest realiseerde hij zich dat dit het Gedoebosje was, jeetje daar had hij helemaal niet bij stilgestaan en hij wreef nog even over zijn gevoelige kopje. Thuis gekomen sliep hij slecht in omdat hij dacht over hoe hij assertief kon zijn zonder te oordelen.

De volgende nacht ging hij met lood in zijn pootjes en vleugels op pad, weer het gedoe tegemoet. Siepie vond direct een heel groot en mooi stromend driedelig gevlochten stapelnest dat glom tussen de bladeren en op de begane grond zat een opgedoft bosuilenmeisje die haar bruinrode veren rangschikte en haar snaveltje stiftte. Ze had een vossenbontje om haar schouders." Goedenacht" zei Siepie en "Wat heb jij een groot nest van drie verdiepingen!" "Zeker wel!" zei het meisje met een klank van hooghartigheid in haar stem en ze hief met een zichzelf overschattend kopje haar rode snaveltje omhoog alsof het compliment de gewoonste zaak van de wereld was.

"Dit boomtakkenhout groeit toch niet hier?" vroeg Siepie. "Neeahrr..." zei ze, met een hete aardappel in de keel pratend. "Het is van de Lignum Vitae boom, geïmporteerd uit de Bahama's". "Dit nest met 3 verdiepingen is toch veel te groot voor een vogel alleen?" vroeg Siepie gedurfd verder, "Zelfs nog te groot voor 10 uilen". Hij liet zich niet zoals gisteren op zijn kop zitten. "Wat denk jij wel, brutaal joch, dit is een koninklijk nest en gemaakt voor een belangrijk meisje zoals ik!" In het buitenland had ze nog meerdere grotere nesten, pochte ze verder. Rustig, kalm blijven dacht Siepie bij zoveel zelfoverschatting en hij deed net of zijn neus bloedde. "Hoe heet je?" vroeg hij. "Graag niet tutoyeren, ik heet Rosalina, Valentina, Annabella, Dolores. En jij?" vroeg ze. "Siepie, zeg maar Siep!" antwoordde hij. Er kwam een minachtende en denigrerende

uitdrukking op haar kopje bij zo'n eenvoudige naam, in feite stootte ze hem met haar mimiek van zich af.

Er lag een luxueuze overdaad aan dode muizenprooien, woelmuizen, vleermuizen, kikkers, padden en mollen in haar nest. "Kijk", zei ze daar ligt de Bufo Calamita pad. Siepie kende hem van zijn rugstreepjes."Is dat een woelmuis?" vroeg hij, verderop wijzend. "Ach, nee, ach nee, weet je dat niet jongen, weet je dat niet? Dit is nou net een spitsmuis, tss....!"

Het meisje praatte verder snoeverig, breedvoerig en in superlatieven over hetgeen ze allemaal had gestudeerd en ze gaf ook cursussen in prooien vangen in haar nest. Ze gaf aan hoe belangrijk haar uilenfamilie wel niet was. Als Siepie vertelde dat zijn vader goed kon jagen, ging ze daar direct overheen, nee haar vader jaagde natuurlijk een stuk beter. Ze had o.a. prooienfilosofie gestudeerd maar Siepie hoorde ook waanwijsheid er tussen door. Geeft niet, dacht hij tussendoor, positief denken, ze geeft toch ook leuke cursussen. Toen Siepie vroeg wat ze in de nacht zo deed, zei ze met een zelfingenomen uitdrukking op haar kopje dat andere bosuultjes haar eten verzorgden. Ze neemt het leven wel erg gemakkelijk, constateerde Siepie.

Een bosuultje kwam net binnen gevlogen met een prooi in zijn bek."Ach, lieve Giovanni", zei ze te zoetgevooid en traag zalvend sprekend als de bosburgemeester zelve. "Ja... leg daar maar op de 3e etage neer, ja hoor...daar is nog plek ", ondertussen onderuit liggend een nonchalant, verwaand en gemakzuchtig handgebaar makend. Giovanni boog onderdanig voorover, ze aaide hem over zijn kopje en zei paaiend: "Jij bent het liefste bosuultje van het hele bos!" Giovanni hupte glunderend achterste voren achteruit, zoals het hoort bij een belangrijk persoon en vloog direct weer weg, op naar de volgende prooi. Siepie keek verbaasd naar dit theaterspel en kon een glimlach niet onderdrukken.

Ondertussen kwam er een klant, om wat eten op te halen dit was een tegenprestatie. Fernando had namelijk haar nesten met goudkleurige olie gebeitst. Ze overblufte de wat goeiig uitzierende Fernando met schijnargumenten over een al dagen ontbindende dode mol mooier te praten dan dat hij eruit zag. Ja, er lagen er meer over de datum en ze wilde ze kwijt en zowaar Fernando geloofde haar. Siepie zag dat en wilde Fernando graag helpen, hij kon zich niet inhouden en vroeg straight : "Geloof jij dat?" Fernando keek hem ook samen met het meisje geagiteerd en beledigd aan, en zei hoogdravend: "Als Rosalina, Valentina, Annabella, Dolores dit zegt dan is dit ook zo, jongeman" Zo van vrijpostig bosuultje, waar bemoei jij je mee. Siepie stond even helemaal alleen met zijn rechtvaardigheids- en eerlijkheidsgevoel, hij was te assertief geweest. Hij vond het nu ongemakkelijk om positief te zijn en had moeite met deze onoprechtheid. Hij deed zijn best en zei bij het weggaan toch maar "Fijn

dat het u zo voor de wind gaat en succes met uw cursussen!" maar het moest uit zijn tenen komen. Er hing hier te veel optimisme en opgeklopte positiviteit. Doordat het bosuiltje zich zo had opgeblazen, kon Siepie onderweg naar huis niet goed rustig bij zichzelf blijven, hij vloog met een twijfelend en aangedaan zelfvertrouwen. Eenmaal thuis gekomen zag hij gelukkig het verbazingwekkende en komische van deze ontmoeting in, maar hij sliep slecht in omdat hij diep nadacht over wat waarachtigheid en echtheid was.

De volgende nacht ging hij opnieuw met een zwaarder gemoed op pad, dit zou het laatste meisje zijn, besloot hij, want hij was een gevoelig bosuiltje en het werd hem iets te veel om al deze ongewone gedragingen te incasseren. Hij hoopte dat dit bosuiltje beter uit de verf zou komen. Hij zag een verborgen nest, dat hij bijna voorbij gevlogen was. Van slecht gevlochten strakke en donkere takken was het nest gemaakt. Het zag er verweerd uit en het leek op een ter verdediging afgesloten hoge burchtwand. Beneden weggestopt in de diepte zat een timide bosuiltje, ze keek angstig omhoog, omdat ze aan het kraken van de takken hoorde dat er bezoek was.

Met een schuw en wantrouwend kopje vroeg ze nors : "Wat moet je?" Potver... daar gaan we weer, dacht Siepie. "Euch... gewoon, een praatje, ik woon in een bos verderop" antwoordde hij wat beduusd. Hij zag een knap meisje dat stug naar beneden keek, alsof ze niet op bezoek zat te wachten. Ze was haar nest net aan het schoonmaken, dit deed ze ook bij nesten vlakbij, het was serieus en hard werken. Siepie maakte haar een compliment, dat ze een mooi roodbruin verenkleed had. "Nou ik vind het maar niks, de meeste veren vallen uit, kijk maar ik heb kale plekjes op mijn kop en vleugels" klaagde ze. Siepie vond het wel meevallen. "Je hebt een leuk snaveltje" ging hij gestaag en positief door en hij meende dit ook. Hij was tenslotte op liefdespad en hij vond haar mooi, maar zij zichzelf kennelijk niet. "Ook een snaveltje van niks!" Ze wees naar beneden en zei: "Moet je zien een krom vogelpootje en door nekverkramping kan ik mijn kopje niet meer goed draaien. Mijn overleden moeder noemde mij Stijfkop en niet alleen maar daardoor. Zo klaagde en bromde ze nog even door. Ze had te weinig liefde in haar jeugd gehad. Ondergesneeuwd door haar vader en moeder, moest ze zich aan allerlei strenge regels houden. Weinig vrienden had ze en wat eenzaam kwam ze bij Siepie over.

In haar nest lag maar één dode woelmuis, ze vertelde dat ze hoogstens een uurtje in de nacht een prooi mocht zoeken, ze moest van haar vader op tijd weer in haar nest terugkomen. "Hij beschermt me te veel, omdat ik een wat angstig en onzeker bosuiltje ben. Ik kan weinig, nog niet eens een mooi nest bouwen, op de bosuiltjesschool kon ik ook niet meekomen".

De nacht nam af en Siepie attendeerde haar op een prachtige beginnende en kleurrijke zonsopkomst. "Wat kan mij die zonsopkomst schelen, jongen" Dat

was weer te positief, dacht Siepie omdat het juist een dichtklappend effect voor haar had. Siepie kreeg met haar te doen en door zijn ondersteunende, meelevende en luisterende houding, barstte ze plotseling in snikken uit. Hij probeerde een vleugel om haar heen te leggen, maar deze duwde ze ongemakkelijk en koeltjes terug.

"Hoe heet je?" vroeg Siepie. Eigenlijk "Tristan" maar mijn familie noemt mij "Tobkoppie" zei ze door haar tranen heen. Ze piekerde over haar vaders en eigen gezondheid en hoe het nu verder moest in haar leven. Ze geloofde niet in gelukkig zijn. Ze nam het bosuiltjes leven te ernstig dacht Siepie.

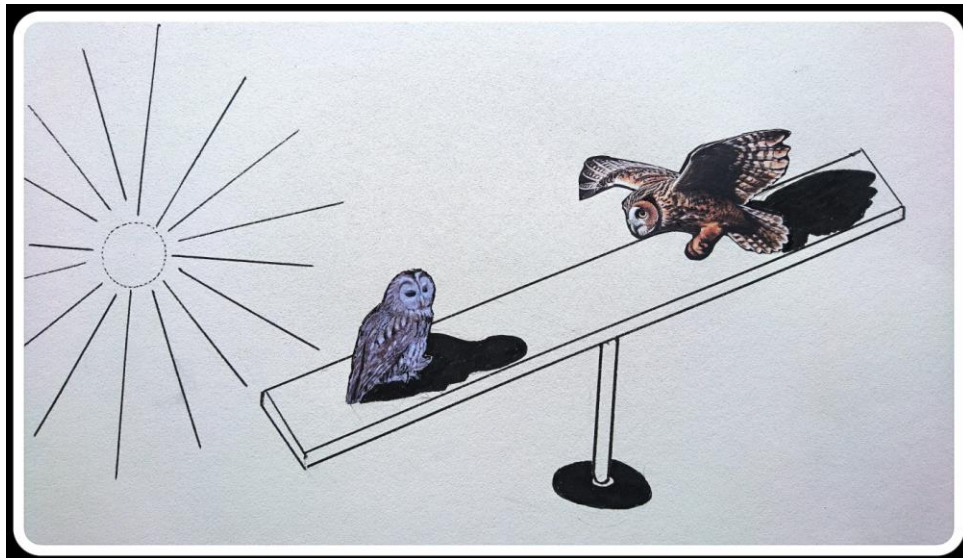
"Zo genoeg gevraagd?" vroeg ze plotseling afstandelijk. "Nou, ik had graag nog wat willen weten...." probeerde Siepie nog. Haar reactie voelde een beetje als een koude douche. Hij vermande zich en zei: "Mijn compliment, je hebt je nest mooi schoon gemaakt! "Ja, ja... ga nou maar, genoeg gepraat" antwoordde ze. "Dag Tristan" riep hij, toen hij wegvloog, maar zelf zei ze niets terug.

Drie ervaringen vond Siepie nu wel even genoeg. In zijn nest thuis had hij toch te doen met het laatste bosuiltje en vroeg zich af wat hij voor haar kon doen, waardoor hij later in sliep. De volgende nacht zou hij bij Uil verslag doen van al zijn belevenissen.

Siepie zag de kerktoren in de verte oprijzen. "Ha Siep!" riep Uil. Mediamiek was Uil en hij had de ontmoetingen innerlijk mee gevolgd. "Ja, jongen, Tristan riep jouw medelijden op en natuurlijk mogen die gevoelens er zijn. De tekst: "Ik heb gevoelens maar ben ze niet" is alleen bedoeld wanneer jouw gedachten en gevoelens je te veel meenemen, want je bent meer dan dat. Zie de ontmoetingen als levenslessen, ze zijn waren jouw type niet, maar je was thuis te ongeduldig en wilde toch op liefdespad. Wachten wilde je niet op die ene die in de toekomst langs zou komen.

Horoscopisch gezien, Siep, had je transit Mars vierkant op je Venus en op je Maan bij de ontmoeting met Fuego en daarnaast Jupiter en Saturnus samen ook nog eens vierkant op je Venus en oppositie je Maan bij Rosaline, zo noem ik haar maar even en Tristan .

Toen liet Uil Siepie een tekening van een wipwap zien om hun gedrag te verduidelijken met het Jupiter-uiltje Rosaline rechts boven en het Saturnus-uiltje Tristan, links beneden.

"Hier zie je gespannen conflictaspecten verbeeld in de horoscopen van zowel bij Tristan als bij Rosaline. Links op de wipwap zie je een neiging tot een minderwaardigheidsgevoel, het bosuiltje Tristan keert zich van de zon af en rechts keert het bosuiltje Rosaline zich naar de zon toe, dan spreken we van een meerderwaardigheidsgevoel. Het Saturnus-bosuiltje links kijkt in haar eigen schaduw. Dat betekent dat ze aanleg tot somberheid heeft, veel zelfkritiek, een streng geweten, faalangst, een overdreven sterk schuldgevoel en tobt over wat ze niet goed heeft gedaan, ze is niet blij met zichzelf. Het rechter Jupiter-bosuiltje ziet haar eigen schaduw niet, deze ligt achter haar. Ze is juist te voldaan over zichzelf, pocht graag, zet zich boven anderen, heeft te weinig zelfkritiek, vliegt met een gevoel rond van mij kan niks gebeuren, kan moeilijker sorry zeggen en ze mazzelt vaker dan het Saturnus-bosuiltje. Dit Jupiter-bosuiltje houdt juist te veel van zichzelf. "Is eigenlijk te positief?" probeerde Siep. "Ja, zo zou je het kunnen zeggen" antwoordde Uil glimlachend.

"Heeft een bosuiltje het beide in haar horoscoop dan spreek je van bipolaire gedragsbewegingen dat betekent een heen en weer gaande wipwap, vroeger heette dat manisch-depressief.

"Siep, je hebt het juiste midden tussen te weinig of te veel positiviteit in je reacties op de bosuiltjes gezocht, bravo jongen! Niet oordelen en de ander in zijn waarde laten is voor velen een moeilijke weg.

Zo boven, zo beneden, zo buiten, zo binnen Siep, de karakterkleuren van jouw transitplaneten op jouw Venus en Maan brachten je overeenkomstige ontmoetingen. Met op het liefdespad gaan wist je je egowil nog niet om te keren en innerlijk te luisteren naar de stem van de Wil van de Grote Uil. Dan ben je meer overgeleverd aan de lotwerkingen van de transitplaneten. Zo kwam het door de transit van de Marskracht in jou, met name jouw ongeduldige drive om op zoek te gaan dat je ook als eerste een vurig Mars-

bosuiltje, Fuego, ontmoette. De buitenwereld spiegelde als het ware jouw innerlijk". "Vond het ook wat lastige ontmoetingen" zei Siepie.

"Door deze precaire ervaringen, ontwikkelde je innerlijke wijsheid, jongen. Alle drie vond je toch leuk om te zien, niet? Je ervoer ook dat alles niet is wat het lijkt! Je leerde meer door de schoonheidsillusie heen te kijken. Alle drie de bosuiltjes hadden afwijkend gedrag, daar kun je ook het meeste van leren, daarom zitten de beste levenslessen eigenlijk in dit Gedoebosje. Het schaduwrijke van de planeetwerkingen te ontmoeten in en ook buiten jezelf, maakt je sterker, weerbaarder en vooral bewuster. Des te meer komt er een drang in je naar een innerlijke vrijere doorlichte geest en ga je kiezen voor het rechte pad, als het goed is. Alle zijwegen van verlangens en begeerten zullen op den duur oplossen, als je in je binnenste elke dag in verbinding bent met de Grote Uil, je innerlijke Zon. Als je verstild je ogen sluit dan kun je deze verborgen Lichtbron vinden. Deze deur zal ooit eens verder open gaan voor je, jongen. De krachtige Lichtstralen zullen ooit de astrale planetenverbindingen zuiveren en doorlichten. Maar voorlopig is het nog niet zover. Voorlopig willen je wereldse verlangens nog worden uitgeleefd.

Als je een meisje was geweest had je in het Gedoebos natuurlijk ook ongewonere jongens kunnen vinden. Gedoe geldt voor beide geslachten". sprak Uil.

Met deze wijze gedachten vloog Siepie terug naar zijn nest en vertelde aan zijn vader in geuren en kleuren wat hij deze dagen had beleefd. Die nacht sliep hij als een roosje, los van eerdere besognes en droomde hij van een lief toekomstig bosuiltje.